

Bruno Vanden Broecke en Nico Sturm spelen 'Low-la'

FOTO JONAS LAMPENS

■ Bruno Vanden Broecke (onder) en Nico Sturm liepen een beetje verloren.

Over wat was, is en kan zijn

Nico Sturm en Bruno Vanden Broecke spelen *Low-la*, een zelfgeschreven stuk over twee mannen die denken dat ze het gat in de markt hebben ontdekt. Maar ook dit keer blijkt weer: zelden is het leven zo simpel als we hopen.

DOOR GRIET OP DE BEECK

Dit is zo'n project waar je alleen maar vriendelijk over wil denken en schrijven. Om meer dan één reden. Om te beginnen: twee vrij jonge spelers met gezinnen en andere vormen van verantwoordelijkheid kiezen er niet alleen voor om te werken zonder betaald te worden, ze lopen ook nog het risico om er spaarcenten bij in te schieten. Dan moet het zijn dat ze dit echt wilden en moesten maken. Daar word ik al op voorhand vrolijk van.

Bovendien: *Low-la* is een voorstelling zonder franjes: een tekst goed spelen in een simpel, maar visueel én inhoudelijk sterk decorconcept, dat is duidelijk het plan. En wat dan alvast meevalt: op scène staan Bruno Vanden Broecke en Nico Sturm, twee absolute topacteurs. Daar is weinig discussie over mogelijk. Zelden heb ik hen in de mist zien gaan, vaak heb ik hen zien schitteren. Goeie koppen, prettig charisma, excellent gevoel voor timing, komisch talent, zin voor drama. Dat is prettig om naar te kijken.

En nog: veel jonge theatermakers voelen zich geroepen om zelf teksten te produceren, alsof je maar een halve artiest zou zijn als je niet ook maker en auteur bent. Dat loopt niet altijd goed af. Maar deze heren begrijpen de kunst van het schrijven wel. Ze bouwen het stuk op aan de hand van door tijd en ruimte springende dialogen voor meer dan twee personages (Nico Sturm speelt een paar rollen). Langzaam maar zeker wordt meer prijsgegeven over Brecht en Luk, de mannen waar het om gaat. Brecht laat zijn vriend Luk bij hem thuis logeren. Voor een week of twee was het plan, maar Luk gaat maar niet weg. Ondertussen knutselen ze aan een computergame waar ze zwaar mee hopen te scoren op de internationale markt. Stap voor stap komen we te weten wie Brecht is, hoe zijn relatie met Sofie in mekaar zit, en waarom hij zo is geworden.

Da's veel, denk ik dan, deze drie aspecten van hun kunst. De fundamenteën van het huis zijn stevig. Is er dan alleen maar reden tot juichen? Helaas niet helemaal.

De avond dat ik ging kijken, waren de spelers niet in hun optimale doen. Er zat weinig flow in de voorstelling, waardoor de boel bij momenten wat ging slepen. Het ritme zat niet lekker. Slecht slepen deze mannen nooit, in bepaalde scènes waren ze zelfs evengoed onweerstaanbaar, maar als acteurs wat verloren lopen, zeker in een voorstelling die zich zo terugplooit op dat spelen, zet dat onontkoombaar een rem op de kijkervaring.

Ik zag een voorstelling die je zou moeten beetpakken, maar niet helemaal binnenkwam

En dan het stuk zelf. De teksten zijn goed geschreven, geestig ook bij momenten, en het gekozen procédé werkt, vind ik. Maar ik zat me toch ook af te vragen of het materiaal misschien niet net iets te dun was. Luk een tikje teveel één dimensie. De afwikkeling net dat beetje te bruusk. Maar misschien zou ik dat niet denken op een avond met spelers in topvorm.

Ik zag een voorstelling die je zou moeten beetpakken, maar die toch niet helemaal binnenkwam. De emotie die ik op het einde, gezien de inhoud, had moeten voelen, sloeg niet echt toe. Maar ik voelde wél het potentieel. Als je hen in volle glorie ziet, maken Vanden Broecke en Sturm van *Low-la* een feestje, dat weet ik bijna zeker. En in dat geval wil u erbij zijn geweest.

Nog vanavond en op 14 en 15 september in de rode zaal van het Fakkeltheater: www.fakkelt-theater.be, later wellicht nog op tournee.